

**РАН БОСИЛЕК
СЪН
РАЗКАЗВА КУЧЕТО ДЖАФКО**

chitanka.info

Знайте ли кое е на света най-сладко? Всички ще речете: „Знаем, Джафко, знаем. Ти месце обичаш. То за теб ще бъде най-сладкото нещо!“ — Лъжете се, братя! Няма да отричам, че месце обичам. Но не зная нещо, от съня по-сладко.

Цял ден си лудувал, джафкал си, играл си. Хапнал недохапнал, сръбнал недосръбнал — сгушиш се на топло, па заспиш си сладко. И още по-сладки сънища сънуваш. Насън всичко може. Ходиш, дете искаш. Правиш си на воля, каквото желаш. Цял ден ти се щяло нещичко да хапнеш, легнеш вечер гладен и — хоп — насън виждаш богата трапеза. И хапнеш, и сръбнеш. Никой ти не виква. Никой те не ритва...

Ето оназ вечер какъв сън сънувах:

Вървя с наша Данка. Стигаме до моста. Изведнъж усещам, че някой ме дръпва и така ми казва:

— Пардон, господине! Вие нали бяхте стихоплетът Джафко?

Аз се понавъсвам. Отвърщам сърдито:

— Не съм стихоплетът, а поетът Джафко. За какво ти трябвам?

— Извинете, моля. Едно писмо нося. Царят ви го праща.

Аз питам учуден?

— Кой цар ми го праща?

— Царят, що владее кучешкото царство. Отварям писмото. Чета и не зная от радост къде съм.

— Драги ми поете — пише ми сам царят, — с наслада ти четох днеска стиховете. И те назначавам придворен учител. Ела тук веднага. Че на царедворци чакат синовете, за да ги направим всичките поети!

Подавам писмото на Дана и казвам:

— На, чети, да видиш каква чест ми правят, та и ти да знаеш как да ме зачиташ. А сега прощавай! При царя отивам.

Дигам глава гордо. С пратеника тръгвам.

Пристигаме скоро в школото на царя. Там сварвам чедата на видните псета. Като ме съзряха, зашепнаха тихо: „Поета, поета!“

Сам царят ме среща. Аз му се покланям.

— Благодаря, царю, за честта голяма. За мене по-драга от таз служба няма. Но тясно е тука, о, царю честити, за мойта наука. Вьнка на открито трябва да излязат моите ученици. И волни да бъдат като горски птици. По двор и градини, в гори и долини да тичат, да скачат.

С мене да играят. И аз ще ги уча що трябва да знаят. Тука ще се връщат всички изгладнели. Та ядене царско за вечер гласете!

И царят знак дава! — Да бъде, поете!

И радост голяма тогава настава. На възбог ме дигат моите ученици и скачат, и викат:

— Учителю драги, жив и здрав бъди ни! По-скоро навънка! По-скоро води ни в царските градини!

Но един глас страшен най-силно крещеше:

— Навънка! Навънка!

И аз се събудих.

Готвачката Деша викаше сърдито:

— Вънка, вънка, вънка! Легнал ми в леглото! Ах, Джафко проклети!

И тя ме изрита. Но аз ѝ прощавам. Че тя знае само да пържи кюфтета. Затова тъй грубо съня ми прекъсна. Но от туй той още по-сладък ми стана. И аз ще го помня, докато живея!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.